

O Günün Arkasındaki Gölge

– KOCAMANOĞLU · 19 Ocak 2011

..ARYA...

Bu ülkede yaşayan birden çok soysuz var ya,
Anasın, lkesin de satar, gerisi parya
Tetik de, rakı da eker, kılıktan kılığa girer
lke batmış, yan yatmış onlar için arya...

...
Ant-190111

Not:

Olay 19.01.2007 tarihinde yaşanmış, iş bu makale ise 23.01.2007'de kaleme alınarak aynı tarihte yayınlanmıştır...

Bugün Hrant Dink cinayetinin hala aydınlatılmaması üzerinde yeniden bir hatırlatmadır.

'O'GÜNÜN ARKASINDAKİ GÖLGE'

Eve geldiğimde, tüm tv kanalları ağız birliği etmişçesine Hrant Dink cinayetinden bahsediyorlardı. Kimdi bu Hrant Dink? Daha önce adını duyduğumu bile hatırlamıyorum. Duymamış olmam kadar da doğal bir Şey olamazdı. Türkiye'de doğmuş ve yaşamakta olan binlerce insanımızdan sadece biriydi.

Kanalları gezmeye başladım. Tüm kanallar ondan bahsediyordu. Bu güne kadar tv kanallarında adına bile rast gelmediğim birinin ölümü onu bu kadar önem verilen biri haline getirebilirdi? Eline mikrofon tutuşturulan birçok basit muhabirin, haber adı altındaki gerekli gereksiz birçok sunumlarını izledim.

Diğer yanda yaşlı anam “ Ne olmuş oğlum? Ölen önemli biri mi? ” diye sorarken, izlediklerinden bir anlam ve mana çıkaramadığını görmüştüm. “Türk vatandaşı olan bir Ermeni Gazeteciyi vurmuşlar,” sözlerime bir kadın, bir anne, bir insan olarak; “ onun olu çocuğu yok mu? Niye ldrmşler? Yazık değil mi? ” diyordu.

“Yazık mazık adamı öldürmüşler işte! ” derken yanımda oturan hanım meraklı gözlerle tv'yi izlerken diğer yanda beni dinliyordu.

“Hükümetin Kerkük gündemiyle gizli oturum yapacağı bir zamanda, zamanlaması çok iyi ayarlanmış bir iş... Asla sıradan insanların işi olamaz. Türkiye'nin Dış gizli servislerin işidir.”

Hanım; “Nasıl bu kadar peşin ve kesin konuşabiliyorsun? ” diye soruyordu. “Başka nasıl olabilir hanım? Sıradan bir insanı, sıradan bir insan vuruyor. Kan davalısı değil, alacaklısı değil... Öyle olsa, makamında tartışma olur, orada vurur. Ama bu adam sokak ortasında vuruyor... Türkiye için çok büyük oyunlar oynanıyor... Bir bilersen...”

“Türkiye'nin on iki eylüle nasıl geldiğini çok çabuk unuttuk. Son dönemde gayrimüslimlere yönelik işlenen cinayetlerin, on iki eylül öncesi işlenen cinayetlere o kadar çok benzerliği var ki! Bunu senin bile anlaman çok zor... Çünkü sen on iki eylülde henüz yedi sekiz yaşındaydın ve o günkü olayları anlayamayacak kadar küçüktün...”

On iki eylülde önce; zeki ama yoksul, köyden gelmiş, toplum içinde kendine yer edinememiş gençlere kahraman olma hakkı tanınmıştı. Yaşları on altı, on yedi... Kimsenin dönüp bakmadığı, babalarının inşaat işçisi, çiftçi veya seyyar satıcı olduğu, geçim sıkıntısı çeken bu gençlere silah, eğitim ve değere verilerek, onlardan 'vatanı korumaları' istenmişti.

Ülkeyi kurumlarıyla birlikte komünizmin ele geçirdiği, Rusya destekli bir ihtilalin yapılmasına ramak kalmış olduğu, vatanın elden gittiği anlatılıyordu. Basın ve medyaya bu dekor ortamına hizmet ettiriliyordu. Gençler, uygun yerlerde eğitimden geçiriliyordu. Kahvehanelerde içecek çay parası bulamazken, vatanı kurtarmak adına gerekli silahlar kolayca temin ediliyordu.

Diğer yana çekilen gençlere komünizmden, işçi haklarından ve devrimden fikirler empoze ediyorlardı. Bu gençlerden bazıları kaçırılmaya, işkence edilerek öldürülmeye başlanıyordu. Bunları kaçırıp öldürenler komünistlerden veya milliyetçilerden başkası olamazdı. Her geçen gün kin ve kan artıyordu. Her öldürmeye misliyle cevap verdiriliyordu. Bunları öldürenlerin sağcılar veya solcuların dışında birilerinin öldürebileceği akıllara bile gelmiyordu.

Nerdeyse sağcılığın ve solculuğun dışında bir şey düşünmek abes hale getirilmişti.” “Bu yoksul, fakir ve ezik gençleri, mahalle bakkalının bile ciddiye almadığı bu gençler, bütün dünyanın tanıdığı kahramanlara dönüşmenin hazzını yaşadılar. Gençler bir anda çok önemli insanlar olmuşlardı.

Herkesin önemseydiği ve ciddiye aldığı insan olup çıkıvermişlerdi. Yaptıkları ise 'hak edenlere' cezalarını vermekten ibaretti. Zor ve fedakârlık istiyordu. Özlemini çektiği şeyde bunlar değil miydi? ”

Boş yere, binlerce insanın kanı aktı. Kimi sakat, kimi öksüz, kimi dul kaldı. Bir on iki eylül sabahı şiddetli bir kasırgadan sonra geriye kalan sükûn ve sakinlik kaldı. Diğer yanda kalan; oraya buraya saçılmış, kırılmış, harabeye dönmüşlerin manzaraları...”

“Bu günde birileri tarafından ‘devşirme bölgesi olarak’ seçilen Trabzon da on iki eylül öncesi arasında bir benzerlik yok mudur? Dün zihinlere ve ekrana komünizmi taşıyanlar, bu gün Hıristiyanlığı vizyon farkıyla sahneye konmuyor mu? Etkin olarak sabah akşam misyonerlik faaliyetlerini dekore edilmesinin hiçbir sebebi veya mantıklı bir gerekçesi yok mudur? Kilise’de papazı vurduran elle, Hrant Dink’i vurduran el arasında ne fark vardır?”

Hanım gözlerime bakıyordu. “Sen ne diyorsun be! ” dercesine... Anlattıklarımın hiçbir şey anlamadığına eminim. Çünkü o on iki eylül öncesi olayları hiç yaşamadı. Okumadı, okumuyor... Tv kültürüyle cılkı çıkarılmış bir yaşamın parçası haline getirildiğinin farkında bile değil...

“Sonuçta dini ve inancı her ne olursa olsun. O bir insan... Bir insan nasıl öldürülebilir? ” “Keşke kurşun, sadece Hrant Dink`e olsa... Kurşun onun şahsında Türkiye’ye sıkılmıştır.”

“Burada istihbarat birimlerine çok iş düşüyor. Ama istihbarat ne yapsın ki... Öldürmek isteyenleri tümüyle engelleme imkânı yoktur. Öldürmek için illa kurşun mu sıkmalı? Dün Atilla’yı yatağında zehirleyenler, Fatih Sultan Mehmet’i, Turgut Özal’ı da aynı yolla öldürmediler mi? ”

Birkaç günden beri her şey durmuştu sanki... Tüm kanallar onu gösteriyordu. Adamın ölümüne kadar, varlığından haberdar bile olmadığı bu adam, nasıl oldu da bu kadar haber kaynağı oluverdi? Tv ‘yi seyrettikçe; adam sağlığında değil de ölümüyle meşhur oldu. Sıradan bir Müslüman veya sıradan bir Türk gazeteci ölseydi kanalların alt köşesinde bir satırla geçirilmez miydi?

Bizim tüm tv kanalları da mı Ermeni yoksa? Demekten de kendimi alamıyorum. Bazı tv kanallarının zumladığı “Hepimiz Hrant’ız”, “Hepimiz Ermeni’yiz” sözleri karşısında beynim yüzlerce soruların ve duyguların hücumuna uğruyor. İçimden ‘Biz Hrant değiliz, Biz Ermeni değiliz. Biz Müslüman’ız, biz Türk’üz’ diyorum. Hatta bir Ermeni’ye, rahmet okuyacak kadar dinden habersiz ahmakları bile görmekte yüzümdeki tebessüm zehir zıkkım bir acıya dönüyordu.

Biliyorum ki bu topraklar, yüzyıllarca zıt inançları bir arada yaşamayı başarmış nadir topraklardan biridir. Bu coğrafya bunu başarmış, Anadolu bu misyonunu da sürdürmeye devam edecektir.

Binlerce insanın bir araya gelmesini düşünüyorum. Neden bu kadar büyük bir kalabalık? Bu kalabalığın hepsi Ermeni olamaz. Öyleyse bu neyin nesi? Diye sorarken yine kendi kendime cevabını vermeye çalışıyorum. Bu kalabalıklar Hrant Dink’le özel dostlukları olduğu için olamaz. Aynı görüşleri paylaştıkları için de olamaz. Bu kalabalıklar, “Dink’in bedeni üzerinden oynanmakta olan oyunun farkında olduğunu haykırmak, kendisi gibi düşünmeyenlerin de hayat hakkı olduğunu dostu düşmana göstermek için...” olsa gerek diyordum.

Kime hizmet ettiğini bile bilmeyen çılgın tetikçilere asla papuç bırakılmayacağını dile getirmek için toplanmışlardır. Türkiye üzerinden senaryo yazarlara, meydanın boş olmadığını göstermek için... Olsa gerek diyordum.

Keşke bu topluluklar, cenazeler olmadan bir araya gelse... Keşke tehlikeler yaşanmadan bertaraf edilebilse... Suikastlara giden yolların taşları hiç döşenmemiş olsa... Kurşun gibi ağır havanın önu kesilmiş olsa... Bu ülkenin konuğu olan Hrant Dink`ler de ölmemiş olsa... İnançları farklı olanlar, birbirlerinin sinir uçlarına dokunmamaya özen göstermeyi bilse...

Cenaze merasiminde duyguları yıkılmış olan Dink'in sevgili eşi Rakel'in sözlerini dikkatle dinlemeye çalıştım. "Nefretle ve kanla gelecek olmaz. Karşıdakinin kendin gibi görmekle olur. Sevdiklerinden, çocuklarından, torunlarından, bizlerden ve kucağımızdan ayrıldın; ülkenden ayrıldın sevgilim." Sözleriyle mesajın en doğrusunu veriyordu.

Götürüldüğü kilisede görevli din adamının tutarlı ve yerinde sarf ettiği sözlerini de takdir etmemek mümkün değildi. Hükümet ve güvenlik birimleri üstün bir gayret ve çalışmayla faili ve çevresindekileri yakalamıştır. Tebrik ve takdir etmek gerek...

Bu olayın arkasında kimlerin olduğunu, neden gündem değiştirildiğini de sorgulamak gerektiğine inanıyorum. Kafasına esip, bir mahalle kabadayısı edasıyla işlenmiş bir eylem değildir. Perde gerisinde sinsice alacakaranlık kuşağı senaryosunu yazarlar olmasaydı bir ara kablo da olmayacaktı. Ne tetikçisi, ne de azmettiricisi senaryoyu yazandan haberdardır.

Ogün'ünün 'kanlı suikast filmi'nin senaristini ve yönetmenini bilmesi mümkün değildir. Birçok gazeteci ve analistin anlattıkları gibi de değildir. Dün Abdi İpekçi'yi öldürmeye karar veren 'Büyük El' gibi 'ülkücü' antetli M. Ali Ağca'ya vererek, kamuoyunu siyasi etiketine yönlendirerek suikastın perde gerisini garanti altına almışlardı. Cia'nın dolmuşuna binenler öküzün altında buzağı aramaya devam etmemişler miydi?

Egemen medya bile, kızıl maskeyle yüzleşmeye cesaret edememişti. Atlantik'in öte tarafı ile onun yerli işbirlikçi Yerli Derin Mekanizma'yı deşifre edebilecek gücü kendilerinde bulamamışlardı.

Tüm bu olaylarla Başbakanın ifadesiyle 'ABD'inden daha öncelikli konu' ve muhalefetin 'Seferi Hümayun' talebi, kamuoyu gündemindeki Kerkük ve Amerika'nın İran`ı işgal çalışmaları gündemden düşüverdi. Bu heyecanın sebebi nedir? Irak Türkmenleri ve Kerkük mü? Yaklaşan seçimler mi? Yoksa bilmediğimiz başka sebepler mi? Türkiye AB-D 'ye rağmen Irak'a girer mi? Böyle bir operasyonu tek başına mı yapar? Suriye ve İran bu operasyonu nasıl karşılar? Bu sorulara ne cevap vermek mümkün değil... Bölgenin karışıklığı ve olayların iç içeliği kafaları karıştırıyor. Türkiye Irak Türkmenler i ve Kerkük üzerinden bir oyuna mı getiriliyor? Türkiye, ortadoğu'da dış politikada yeni bir sürece giriyor. Birçok olayın çok hızlı bir şekilde ard arda yaşanması elbette bir tesadüf olamaz.

Kürt gurupların, Türkiye-ABD ve Türkiye-İran ilişkilerindeki seyirden kaygılandıklarını yükselen seslerinden anlamak mümkün değil mi? ABD, Türkiye'yi kaybetmek yerine, Irak bataklığındaki başarısızlığı ve hedefteki İran planları yatıyor. ABD, Büyük Ortadoğu Projesi önündeki tek engel olan İran-Şii gücünü bertaraf etmek veya BOP'den tamamen vazgeçmekle yüz yüze gelmiştir. Birkaç ay öncesine kadar Iraktan çıkış çareleri arayan ABD, bu fikrinden çark ederek yeni askeri güç ve uçak gemisi göndermesini yorumunu sizlerde tahmin edebilirsiniz. İran'a karşı operasyon tarihini öne alan ABD, kuzey Irak'ta kontrol edilemez bir iç savaş kaosuna sürüklenmesi... Kürtlerin bitmek tükenmek bilmeyen isteklerinden bezmesine rağmen bu şımarık çocukları üzmeyecek ama dizginleyecek bir yol aramaktadır. Bunun içinde Türkiye'yi bu savaşa çekebilecek Kerkük kartını oynamakta, bir taşla birkaç kuş vurmak istemektedir.

Bu planla Türkiye, İran ve Suriye arasındaki ortak duruşu yıkarak ve ittifakı bozarak BOP'un önündeki engeli kaldırmak... İran'a yönelik harekâtı esnasında kendi hakkındaki Türk kamuoyunun direncini kırmak ve tepkisini azaltmak, hatta gerekirse 'oh olsun' dedirtmek...

Gerektiğine İran'a ve İran'daki Türklere yapılacak operasyonları Türkiye üzerinden yapmak, Irak'taki askeri gücü Türk askeri üzerine kaydırmak... Dünyanın Sünni liderliğini Türkiye'ye vererek, dünyadaki Sünnilerin düşmanlığını askeriye indirmek hatta sempatisini kazanmak...

İran doğalgaz kesintisi ve transit Türk tır geçişlerine getirdiği engeller ile Kürt liderlerin had safhaya çıkan ikinci kez satılma kaygılarıyla başlayan yeni süreç, yeni birçok gelişmelere gebe görünmektedir. Gelebilecek her türlü fırtına ve kasırgaya karşı Türkiye ve Türk insanı dünden hazırlıklı olmalıdır...

Türkiye, kendi dik duruşunu, ekonomik ve siyasi bağımsızlığını güçlendirmek için geçen dönemlerden çok daha fazla duyarlılığa ve birliğe ihtiyaç vardır. Oğün'ün arkasındaki gölgenin gücün açıktan savaşı kadar şerefli biri değildir. onlar ihanet planları, terör ve kan olmadan yaşayamayacak kadar kirlenmişlerdir. Bu ülkenin ekmeğini yiyip, suyunu içen ve havasını soluyan herkes, bu kirli ellere karşı savaşımaya, mücadele etmeye her zaman hazır olmalıdır.

Dün bana sıkılan kurşunlar, bu gün sana uzanmaktadır.
Yarın herkese birden sıkılmayacağını kim garanti edebilir?

Km-230107

10 Ocak 2013 <http://www.haberler.com/mit-e-gonderilen-carpici-mektup-4236449-haberi/> sitesinde yayınlanan yazı

MİT'e Gönderilen Çarpıcı Mektup Bir subayın MİT'e gönderdiği mektupta çok çarpıcı bilgi ve detaylar yer alıyor. Vatan Gazetesi, MİT'in Meclis Darbeleri Araştırma Komisyonu'na gönderdiği belgeler arasında, eski MİT Müsteşarı Emre Taner'e yazıldığını öne sürdüğü çarpıcı bir mektubu manşetine taşıdı.

Gazeteci Deniz Güçer imzasıyla yayınlanan habere konu olan mektupta Dink suikastı, Danıştay saldırısı, misyoner cinayetleri gibi olayların arkasında Tsk içindeki Seferberlik Başkanlığı'nın olduğu iddia ediliyor. Buna göre 2 bin 500 gerillası olan kurumun, değişik yerlere gömülmüş silah ve malzemelerinin bulunduğu askeri mühimmat depoları var.

Özel Harp Dairesi'nde görevli olduğunu belirten subayın yazdığı mektubun içeriği şu şekilde ifade ediliyor:

"Sayın Emre Taner Bey; Sayın Müsteşar... Ben bir devlet görevlisiyim. Bildiklerimi sizlerle paylaşmak ve kurumunuzun bu bildiklerimi değerlendirmesi suretiyle muhtemel sıkıntılara engel olması düşüncesiyle bu mektubu size yazıyorum. Hrant Dink cinayeti, Danıştay saldırısı, Papaz cinayetleri, Malatya yayınevi baskısı ve daha nice büyük küçük operasyonların ve olayların perde arkasında işlemi planlayan sevk ve idare eden Tsk içinde bulunan birim Seferberlik Başkanlığı bulunmaktadır.

Seferberlik Başkanlığı'nın 3 ana mevkisi vardır:

- 1- Trabzon; Bölge insanının milliyetçilik duyguları üzerine operasyonlar planlanmıştır. Papaz cinayetleri, TAYAT eylemleri, Dink cinayeti, bu yörede yerleşik teşkilat çalışmalarıdır.
- 2- Hatay; Yakın zamanda Ermeni, Süryani konularında bu yörede büyük bir hareketlilik başlayacaktır. Özellikle ABD-Saros merkezli kuruluşlarla yapılan ortak proje ile yörede bir Ermeni- Türk- Süryani çatışması yaşanacaktır.
- 3- Malatya; Yörede sayıca fazla olan tarikatları bir terör örgütü haline sokmak için çalışma yapılmaktadır. Bu merkezlerde görev yapan Tsk mensuplarına bağlı olarak çalışan; 3 asil, 1 yedek kadrodan oluşan teşkilat yapısı vardır:

A- Beyazlar (Şehir yer altı kadrosu)

B- Siyahlar (Gerilla kadrosu. Subay ve erlerden seçilir. Sayıları 2 bin 500'e yakın.)

C- Yeşiller (İşlerden haberdar olan fakat teşkilata alınmayan kişiler.100 kadardır. Haberleşme ve malzeme konusunda yardımcı olurlar.)

D- Turuncular (Herhangi bir yüz kızartıcı sebeple teşkilattan ayrılan kişiler. 350 kadardır. Takip ve adli bir sıkıntı yaşanmıyorsa iş yaptırmaya devam ettirilir. Ölene kadar irtibat devam eder.)

Sayın Müsteşar; yurt içinde Seferberlik Bölge Başkanlık sayısının 12'den 24 adete çıkarılması planlanmaktadır. Bölge başkanlıkları bünyesinde görevli sivil personelle ilgili çok ciddi kaygılar taşımaktayım. Bu sivil personelin çoğu, toplum içinde pimi çekilmiş bombadan farksızdır. Bölgenin sorumluluk alanındaki insanlar 'Kurtarılacak Kişiler', 'Yararlı Kişiler', 'Zararlı Kişiler' olarak kategorize ediliyor. Bir bölgenin kriterlerine göre 'iyi' olarak fişlenen, bir başka bölgenin kriterlerine göre 'zararlı' kişiler olarak fişlenebiliyor. Seferberlik Bölge Başkanlarına bağlı sivil kişilerin de bilgisi dahilinde değişik yerlere gömülmüş silah ve malzemelerin bulunduğu askeri mühimmat depoları vardır. Bunların tamamının sürekli kontrol altında tutulması olanaksızdır. 'Yararlı kişilerin' ve 'zararlı kişilerin' isimleri var. 'Zararlı kişiler' çoğunlukla TKP -sol gruplara üyedir."

Adını açıklamayan subay, mektubunda, 'Beyaz' ve 'Siyah' olarak tanımladığı bazı kişilerin isimlerini de verdi.